

Arrest

**nr. 57 386 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 2 november 2008 als niet begeleide minderjarige België binnen en dient op 14 november 2008 een asielaanvraag in. Er wordt, na een leeftijdsonderzoek, op 27 januari 2009 een voogd aangesteld.

Op 30 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 mei 2009 wordt van rechtswege de voogdij over verzoeker beëindigd.

Op 10 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 mei 2010, 11 juli 2010, 22 juli 2010 en 17 augustus 2010 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 25 oktober 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

Uit het verslag van de arts-attaché van 25.10.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in Albanië. Betrokkene kan reizen. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Wat de financiële toegankelijkheid tot de benodigde behandeling en opvolging in Albanië betreft, blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier dat gezondheidszorg door de Albanese overheid gratis is voor alle Albanese burgers. Terugkeerders die enkele jaren buiten Albanië hebben gewoond kunnen eveneens van deze diensten gebruik maken op voorwaarde dat ze begonnen zijn met het betalen van premies voor de openbare ziektekostenverzekering. Voor werklozen worden medische behandelingen door de overheid betaald, maar alleen als de werkloze ingeschreven staat bij een arbeidsbureau. Iedereen die ziektekostenpremies betaalt, geniet van de voordelen van een ziektekostenverzekering.

In het medisch advies van de arts staat bovendien niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens, de gezondheidszorg van de Albanese overheid is gratis voor kwetsbare bevolkingsgroepen. De patiënt moet een diagnose krijgen via de eerstelijnsgezondheidszorg, moet een ziektekostenverzekeringnummer hebben en een persoonlijk dossier openen om toegang te krijgen tot alle gezondheidsdiensten. De medicijnkosten voor deze categorie worden vergoed door de overheid.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 december 2010 waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).“

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die als volgt luiden:

"1) Schending; van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

2) . Schending van de rechten van de verdediging ;

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 6 juli 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 6 juli 2009 en navolgende schrijvens dd. 31 mei 2010 en 22 juli 2010 wel degelijk diverse medische attesten (o.a. resp. dd. 26/06/2009 van dokter K. A., dd. 19/02/2010 van dokter C. V. , dd. 25/05/2010 en dd. 13/07/2010 van dokter D. L. en dd. 19/07/2010 van dokter S. E.) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat hij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

"Reden:

Uit het verslag van de arts-attaché van 25.10.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in Albanië. Betrokkene kan reizen. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van

de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 juli 2009 en navolgende schrijven:} dd. 31 mei 2010 en dd. 22 juli 2010. zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt, met name voegde hij bij zijn aanvraag dd. 6 juli 2009 en navolgende schrijvens dd. 31 mei 2010 en dd. 22 juli 2010, wel degelijk diverse medische attesten bij (o.a. dd. 26/06/2009 van dokter K.A. (...), dd. 19/02/2010 van dokter C.V.(...), dd. 25/05/2010 en dd. 13/07/2010 van dokter D.L. (...) en dd. 19/07/2010 van dokter S.E. (...)).

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoeker voorgelegde medische verslagen (dd. 26/06/2009 van dokter K.A. (...), dd. 19/02/2010 van dokter C.V. (...), dd. 25/05/2010 en dd. 13/07/2010 van dokter D.L. (...) en dd. 19/07/2010 van dokter S.E. (...)) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Als zijn behandelende arts bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken); dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 25 oktober 2010 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven. Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 25 oktober 2010 naar zgn. correspondentie dd. 16/06/2009 met e.z. dokter F. G. uit Albanië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat psychiatrische aandoeningen kunnen behandeld en opgevolgd worden in Albanië en dat psychofarmaca beschikbaar zijn ; zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoeker mee te delen. Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie : deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is.

Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Albanese arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde is de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd met de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing ("Uit de attesten blijkt niet dat betrokkene onvoldoende stabiel is om te reizen...), blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dat de medische toestand van verzoeker van die aard dat hij in geen geval kan reizen !

(Zie STUK 2 pag 4 & pag 5 , dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 06/07/2009 :

Kan de patiënt reizen naar het land van herkomst ? ?

Nee

Zijn er, volgens u, gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het herkomstland ?

Ja

(Zie ook STUK 3 dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 06/07/2009 :

7. Kan de zieke reizen ?

Nee

Kan hij een lange reis verdragen ?

Nee

Noch in het advies van de controle-arts, noch in de bestreden beslissing werd met deze opmerkingen van de behandelende arts enige rekening gehouden.

Integendeel !

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten.

Verweerder vergenoegt zich ten onrechte met het louter tegenspreken van de medische verslagen van de behandelende geneesheer van verzoeker.

schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische attesten (o.a. dd. 26/06/2009) van de behandelende arts van verzoeker tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij vooreerst dat verzoeker de schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan aanvoeren aangezien ze *in casu* niet van toepassing zijn. Vervolgens blijkt volgens de verwerende partij uit lezing van het verzoekschrift dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder laat de verwerende partij gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit volgens de verwerende partij dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat de overwegingen in de bestreden beslissing verzoeker toelaten te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. Het loutere feit dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd waaruit verzoeker zelf afleidt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat zijn aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard, dat zou volgens de verwerende partij net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Albanië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens dat er rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar Albanië is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Verzoeker kan volgens de verwerende partij evenmin gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat de correspondentie met de Albanese dokter G. ook aan hem had dienen te worden meegedeeld. Dit is geenszins het geval. Indien verzoeker kennis wil nemen van de inhoud van deze correspondentie kan hij steeds om inzage in het administratief dossier vragen. Hij deed dit niet en kan dus volgens de verwerende partij niet ernstig voorhouden de inhoud ervan niet te kunnen onderzoeken of aan kritiek te onderwerpen. Ook verzoekers vierde kritiek als zou de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd zijn met de door verzoeker voorgelegde medische attesten kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding geven aangezien verzoeker uit het oog verliest dat de ambtenaar-geneesheer de verschillende door verzoeker voorgelegde medische attesten heeft bestudeerd en daarover een advies heeft verschaft. Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar de attesten die gevoegd waren bij zijn aanvraag van 6 juli 2009 zijn terzake niet dienstig. De verwerende partij merkt op dat de ambtenaar-geneesheer na onderzoek van de door verzoeker bijgebrachte attesten besloten heeft dat uit deze attesten niet blijkt dat verzoeker onvoldoende stabiel is om te reizen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris dit geheel terecht heeft overgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan tot slot evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij had moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek. Het berust immers bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen doch *in casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Verzoeker beperkt zich tevens tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht werpt op de zaak. Verzoekers beschouwingen missen volgens de verwerende partij elke feitelijke en juridische grondslag.

3.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die hoewel hij beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in Albanië. Er wordt vervolgd dat verzoeker kan reizen en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De bestreden beslissing vervolgt dat wat de financiële toegankelijkheid tot de benodigde behandeling en opvolging in Albanië betreft, uit informatie blijkt dat de gezondheidszorg door de Albanese overheid gratis is voor alle Albanese burgers en dat terugkeerders die enkele jaren buiten Albanië hebben gewoond eveneens van deze diensten kunnen gebruik maken op voorwaarde dat ze begonnen zijn met het betalen van premies voor de openbare ziektekostenverzekering. Tevens staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat verzoeker arbeidsongeschikt is zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verder is de gezondheidszorg van de Albanese overheid gratis voor kwetsbare bevolkingsgroepen. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar correspondentie met dokter F. G. zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoeker mee te delen, zodat aan hem en zijn behandelend arts de mogelijkheid ontnomen wordt om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoeker zelf van toepassing is. Verzoeker meent aldus dat zijn rechten van verdediging worden geschonden.

De Raad herneemt vooreerst dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat op zijn beurt verwijst naar correspondentie van 16 juni 2009 met dokter F.G. waaruit blijkt dat in Albanië psychiatrische aandoeningen zoals posttraumatische stress stoornis kunnen opgevolgd en behandeld worden en dat er psychiatrische voorzieningen in meerdere steden beschikbaar zijn alsook psychofarmaca. In de motivering van het medisch advies worden de voornaamste elementen uit het voornoemde document aangehaald om te stellen dat de aangehaalde behandeling beschikbaar is in het

land van herkomst en dat de behandeling en opvolging door een specialist eveneens beschikbaar zijn. Bij lezing van het advies en van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. Het feit dat verzoeker geen kennis heeft verkregen van het deze correspondentie doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). *In casu* zijn het voorwerp, namelijk correspondentie van 16 juni 2009 met dokter F.G en de inhoud ervan bekend. Gezien in het medisch advies dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd de essentiële elementen, die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering, kan verzoeker allerminst voorhouden als zou hij de inhoud van deze correspondentie niet kennen en bijgevolg niet in staat zijn de inhoud te toetsen. Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de reden waarom ze besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt verzoeker op dat hij wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande zijn medische aandoening. Aan de hand van deze medische verslagen kon volgens hem worden afgeleid dat de aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Verzoeker is van mening dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat "*Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat post-traumatische stress stoornis, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt, (...).*" Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer van mening was dat op basis van de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd, blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dus de medische aandoening niet heeft "*geringschat*" en dat hij ook van mening is dat deze aandoening van die aard is dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer besluit wel dat verzoeker kan worden behandeld in Albanië voor deze aandoening.

Verzoeker stelt verder dat uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat "*De*

vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stelt verzoeker dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling van hem momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als zijn behandelende arts dit bevestigt dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan. De Raad wijst erop dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat *“Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan een post-traumatische stress stoornis. Hij wordt hiervoor opgevolgd door een psychiater, en krijgt naast psychofarmaca ook psychotherapie. Verdere opvolging is noodzakelijk.”* De gemachtigde van de staatssecretaris, die vaststelde dat verzoeker een behandeling volgde, heeft daarom de behandelingsmogelijkheden van verzoeker in Albanië onderzocht, of deze voor hem toegankelijk zijn, en heeft geoordeeld dat verzoeker in Albanië kan worden behandeld. Het feit dat hij zijn behandeling reeds heeft aangevat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende toe te staan.

Tenslotte stelt verzoeker in zijn eerste en tweede middel dat de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de door verzoeker neergelegde medische verslagen. Zo blijkt uit de door hem bijgebrachte medische attesten dat de medische toestand van verzoeker van die aard is dat hij in geen geval kan reizen. Verzoeker meent dat noch in het advies van de controle-arts noch in de bestreden beslissing met de opmerkingen van de behandelend arts van verzoeker rekening werd gehouden, zodat de motivering in de bestreden beslissing indruist tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer wordt in dit verband het volgende overwogen: *“Uit de attesten blijkt niet dat betrokkene onvoldoende stabiel is om te reizen.”* Door louter opnieuw te verwijzen naar de neergelegde medische attesten die reeds beoordeeld werden door de arts-attaché toont verzoeker niet aan dat dit oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Bovendien wijst de Raad erop dat het medisch attest van 19 februari 2010 dat verzoeker zelf voorlegde op 31 mei 2010, vermeldt dat : *“Gezien er geen floried psychotisch beeld is is er m.i. geen dringende medische reden waarom patiënt niet zou kunnen getransporteerd worden.”* Verzoeker kan dus niet voorhouden dat uit al de door hem voorgelegde medische verslagen blijkt dat hij in geen geval kan reizen.

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet medische attesten van 26 juni 2009 van huisarts A. K., een medisch attest van 19 februari 2010 van psychiater V. C., medische attesten van 25 mei 2010 en 13 juli 2010 van psychiater L. D., een medisch attest van 19 juli 2010 van arts-psychotherapeut E. S. en een medisch attest van 4 augustus 2010 van huisarts J. L. voegde. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat deze bij de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker rekening heeft gehouden met al deze stukken en dat hij tot de conclusie komt dat vanuit medisch standpunt het posttraumatisch stress syndroom van verzoeker, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Albanië. Derhalve is vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Albanië.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door verzoeker aangebrachte medische attesten. De

verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door verzoeker bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de arts-attaché waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoeker aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Albanië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché berust om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde deze dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in zijn aanvraag voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze bewering niet uiteenzet welke individuele elementen die werden aangehaald in zijn aanvraag door de verwerende partij niet op voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Deze uiteenzetting kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting in het eerste en tweede middel tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker tenslotte het redelijkheidsbeginsel aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1 Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 6 juli 2009 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig is, minstens niet toegankelijk is voor verzoeker, waardoor een terugkeer onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat een loutere bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Verzoeker kan volgens de verwerende partij mede gelet op het duidelijk advies van de ambtenaar-geneesheer niet aannemelijk maken dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar zijn gezondheidstoestand, naar het feit dat hij volgens hem niet in staat is om te reizen, naar het feit dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet aanwezig, minstens voor hem niet toegankelijk is en naar de lopende medische begeleiding die plots zou onderbroken worden. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat de arts-attaché heeft geoordeeld dat verzoeker wel kan reizen en dat een loutere verwijzing naar de medische attesten die reeds aan het oordeel van de arts-attaché werden onderworpen, hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelingsmogelijkheden voor verzoeker in Albanië onderzocht en of deze voor hem toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor verzoeker gegarandeerd is, dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging, er ook beschikbaar zijn. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde aan.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat als volgt luidt:

"4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 6 juli 2009 en twee navolgende schrijvens dd. 31 mei 2010 en 22 juli 2010 had verzoeker meerdere medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen (o.a. dd. 26/06/2009 van dokter K. A. (...), dd. 19/02/2010 van dokter C. V. (...), dd. 25/05/2010 en dd. 13/07/2010 van dokter D. L. (...). en dd. 19/07/2010 van dokter S. E. (...)) bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en psycholoog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

*Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.
Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 25 oktober 2010. dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende artsen.
Het gegronde verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.
Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder te worden vernietigd.”*

3.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris gelet op de concrete elementen van het dossier terecht heeft beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond is en dat er geen verplichting was voor de ambtenaar-geneesheer om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Verzoeker toont met zijn summiere beschouwingen op geen enkele wijze aan dat de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding heeft geoordeeld dat de aandoening van verzoeker behandelbaar is in Albanië en dat de noodzakelijke medische zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn en dat verzoeker kan reizen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoeker opnieuw stelt dat het onredelijk was van de verwerende partij om verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen en zich louter heeft beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET